

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1317/2021
30.06.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Гордане Комненић и Весне Поповић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Светислав Јовановић, адвокат из ..., против туженог Саобраћајног предузећа „Ласта“ а.д. Београд, Самосталног синдиката СП Ласта АД Београд и Независног синдиката радника СП Ласта АД Београд, чији је заједнички пуномоћник Драган Миловановић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Гж1 674/2021 од 12.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 30.06.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против решења Апелационог суда у Београду 674/2021 од 12.02.2021. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду П1 187/19 од 26.11.2020. године, ставом првим изреке, тај суд се огласио апсолутно ненадлежним за поступање у овој правној ствари, укинуо све спроведене радње и одбацио тужбу. Ставом другим изреке, обавезана је тужилца да туженима накнади трошкове поступка у износу од 69.000,00 динара.

Решењем Апелационог суда у Београду Гж1 674/21 од 12.02.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђено је решење Вишег суда у Београду П1 187/19 од 26.11.2020. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због погрешене примене материјалног права и битних повреда одредаба парничног поступка.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 420. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20) и оценио да је ревизија недозвољена.

Према члану 420. став 1. ЗПП странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, док је ставом 2. истог члана прописано да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у

споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде. Ставом 6. истог члана је прописано да се у поступку поводом ревизије против решења сходно примењују одредбе овог закона о ревизији против пресуде.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, прописано је да је ревизија недозвољена, ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе, а одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужила је захтевом тужбе тражила утврђење да је ништав члан 52. став 1. Колективног уговора број 5457 од 18.06. 2016.године зато што су том одредбом утврђени неповољнији услови рада од услова утврђених законом.

Правноснажним решењем апелационог суда потврђено је решење вишег суда којим се суд огласио апсолутно ненадлежним, укинуо све спроведене радње и одбацио тужбу. У конкретном случају није реч о спору о поједином спорном питању у поступку закључивања колективног уговора, односно измена и допуна закљученог колективног уговора, нити је реч о спору у вези са применом колективног уговора који је на снази, већ је реч о захтеву који за предмет има утврђење ништавости већ закљученог колективног уговора, односно једне његове одредбе, са аспекта усклађености са законским прописом, односно законитости, што не спада у надлежност суда опште надлежности. Овде се не ради о спору поводом колективних уговора у смислу члана 443. Закона о парничном поступку.

Чланом 443. Закона о парничном поступку прописано је да у поступку у парницама поводом колективних уговора учесници у закључивању колективног уговора остварују заштиту права када настане спор о поједином спорном питању у поступку закључивања, односно измена и допуна закљученог колективног уговора, под условном да спор о спорном питању није решен мирним путем или путем арбитраже коју су образовали учесници колективног уговора у складу са одредбама посебног закона. У парницама поводом колективних уговора заштиту остварују учесници у закључивању колективног уговора и управо су они учесници у поступку у таквој парници. У тој врсти парнице ревизија је дозвољена (члан 447. ЗПП). Овде се, међутим, не ради о таквој парници. Зато нема места оцени да је ревизија дозвољена по члану 447. ЗПП.

Ревизија није дозвољена по врсти спора, како је напред образложено, а ни по вредности предмета спора.

Тужба у овој правној ствари поднета је 13.11.2019. године, вредност предмета спора није назначена. Првостепено решење донето је 26.11.2020. године, а другостепено решење донето је 12.02.2021. године. Одредбом члана 28. Закона о судским таксама, прописано је да ако се по одредбама члана 21. до 27. тог закона, не може утврдити вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се износ од 15.000,00 динара, без обзира који је суд надлежан за његово решавање, те у смислу члана 420. став 2. ЗПП због вредности предмета спора у овој правној ствари ни ревизија против правноснажне пресуде не би била дозвољена.

Због наведеног је Врховни касациони суд оценио да је ревизија недозвољена и применом члана 413. у вези члана 420. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**